

**“Vis mig dine veje, Herre,
lær mig dine stier!” (Salme 25, 4)**

Denne salme viser os en mand, der føler sig omgivet af farer og trusler. Han må finde den rette vej, der til sidst vil føre ham til et sikkert sted. Hvem kan han bede om hjælp?

Velvidende at han er sårbar, hæver han til sidst blikket og råber til Herren, Israels Gud, som aldrig har forladt sit folk, men har ledt det på en lang rejse gennem ørkenen til det forjættede land.

Oplevelsen af at være på vej giver den rejsende håb. Det er den privilegerede mulighed for en ny intimitet med Gud, for i tillid at forlade sig på hans kærlighed på trods af ens egen troløshed.

I Bibelens sprog er det at vandre med Gud også en indsigt i det at leve, i at genkende hans frelsesplan.

“Vis mig dine veje, Herre, lær mig dine stier!”

Efter at have vandret ad vores indbildte selvtilstrækkeligheds veje, sker det ofte at vi er desorienterede, forvirrede og mere opmærksomme på vores egne begrænsninger og mangler. Så ønsker vi at genfinde livets kompas og dermed vejen til målet.

Denne salme tilbyder os en stor hjælp; vi opfordres til en ny eller fornyet oplevelse af et personligt møde med Gud, til at have tillid til hans venskab.

Den giver os mod til at være lydøre over for det, han vil sige os, og hvorigennem han konstant opfordrer os til at træde ud af os selv og følge ham på kærlighedens vej, som han er den første til at gå for at komme os i møde.

Denne tekst kan blive til en bøn, der ledsager os hele dagen og gør hvert øjeblik, det være sig glædeligt eller smertefuldt, til et skridt på vores vandring.

“Vis mig dine veje, Herre, lær mig dine stier!”

I Schweiz har Hedy, gift og mor til fire, gennem lang tid bestræbt sig for at efterleve Ordet; nu er hun alvorlig syg; hun ved, at hun er ved at nå frem til målet for sin vandring på jorden.

Hendes veninde Kati fortæller: *“Over for alle der besøger hende, også*

plejepersonalet, er Hedy altid fokuseret på dem, fuld af interesse, selvom det er blevet sværere for hende at tale. Hun takker alle for deres tilstedeværelse og videregiver sin livserfaring. Hun er ren kærlighed, et levende ja til Guds vilje! Det tiltrækker mange mennesker: venner, familie, præster. De er alle dybt imponerede af hendes opmærksomhed over for alle besøgende og af hendes styrke – frugt af hendes tro på Guds kærlighed.”

Chiara Lubich sammenlignede livet med en "hellig rejse": ¹ “Den "hellige rejse" er symbolet på vores rejse til Gud. Hvorfor gør vi ikke det eneste liv, vi har, til en hellig rejse, en valfart, for hellig er han, der venter os. Selv de, der ikke har nogen særlig religiøs overbevisning, kan forvandle deres liv til et mesterstykke ved oprigtigt at gå vejen med moralsk integritet. Da livet er en "hellig rejse" på Guds viljes vej, så kræver denne rejse fremskridt hver dag.

Men hvad hvis vi går i stå? Skal vi give op, blive modløse af vores fejl? Nej, i sådanne øjeblikke er slagordet "start på ny" ved at overlade alt til Guds nåde og stole mere på ham end på vores egne evner. Og lad os især rejse sammen, forenet i kærlighed og ved at hjælpe hinanden. Den Hellige vil være midt iblandt os, og han bliver vores "vej". Han vil lade os forstå Guds vilje klarere og vil give os længslen efter og evnen til at udføre den. Forenet med andre vil alt være lettere, og vi vil opleve den lykke, der er lovet dem, der foretager denne "hellige rejse". ²

Letizia Magri

- 1 Se Salme 84, 6: "Lykkelige de mennesker, der har deres styrke i dig, de som har i sinde at drage på valfart".
- 2 Chiara Lubich, *Livets ord december 2006*.